

רע"פ 2412/18 - ספאלדין אל סיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2412/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: ספאלדין אל סיד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע (השופט י' צלקובניק) בעפ"ת
11.2.2018 43991-01-18

בשם המבקש: עו"ד יעקב חודורוב

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט י' צלקובניק) בעפ"ת 11.2.2018 43991-01-18, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (השופט הבכיר ד' לנדסמן) בפל"א 4468-09-17 מיום 4.12.2017.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 13.9.17 בסמוך לשעה 14:50 נהג המבקש את רכבו בכביש 90, בין ק"מ 25 לק"מ 24 לכיוון אילת, במהירות של 184 קמ"ש, בעוד שהמהירות המותרת בקטע כביש זה היא 90 קמ"ש. מהירות הרכב שבו נהג המבקש נקבעה באמצעות מכשיר למדידת מהירות מסוג "דבורה".

3. ביום 22.11.2017 הורשע המבקש בבית משפט השלום, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת של נהיגה במהירות של 184 קמ"ש בדרך בין עירונית שהמהירות המותרת בה היא 90 קמ"ש בלבד, לפי סעיף 54(א) לתקנות התעבורה

תש"ל-1970; וכן נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961.

במהלך שמיעת הראיות בבית המשפט העידו השוטר שביצע את המדידה (להלן: השוטר) והמבקש. בית המשפט העדיף את עדותו של השוטר, שהייתה בעיניו מהימנה וברורה ולא נסתרה בחקירה נגדית. זאת בניגוד לעדות המבקש, שאותה תפס בית המשפט כמלאה "גרסאות חדשות" אשר לא הועלו בזמן אמת.

4. במסגרת גזר הדין השית בית משפט השלום על המבקש קנס בסך של 3,000 ש"ח; פסילת רישיון למשך 11 חודשים ו-15 ימים; פסילת רישיון למשך 5 חודשים, על תנאי בן 3 שנים; התחייבות כספית על סך 3,000 ש"ח שלפיה המבקש יימנע מלעבור עבירה של נהיגה במהירות של 60 קמ"ש מעבר למהירות המותרת, או נהיגה בזמן פסילה, למשך שנתיים; וכן 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש עבירה של נהיגה בזמן פסילה. לבסוף הפעיל בית המשפט 4 חודשי פסילה על תנאי שנגזרו על המבקש בתת"ע 6511-02-17 בחופף לפסילה בפועל.

5. המבקש ערער על הרשעתו ועל גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה לבית משפט קמא. במסגרת הערעור טען המבקש כי תקינותו של מכשיר ה"דבורה" לא הוכחה כנדרש, ובפרט, כי לא הוגשה תעודת עובד ציבור בדבר ביצוע בדיקה תקופתית למכשיר. בית משפט קמא הציע למבקש לאפשר הגשת תעודת עובד ציבור ללא חקירת עורך התעודה, אך בא כוחו של המבקש סירב להצעה.

6. ביום 11.2.2018 דחה בית משפט קמא את הערעור. במסגרת זו קבע בית המשפט כי בפני בית משפט השלום לתעבורה לא עלתה לכאורה כל מחלוקת ביחס לסוגיית תקינותו של מכשיר ה"דבורה" ודרך תפעולו, ומשכך טענה זו מהווה שינוי חזית עובדתי. בנוסף ציין בית המשפט את סירובו של בא כוח המבקש לאפשר הגשת תעודת עובד ציבור.

7. המבקש הגיש לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא, היא הבקשה שלפניי.

8. בבקשתו שב המבקש ומעלה את טענתו בדבר הצורך בבדיקות תקינות תקופתיות למכשיר ה"דבורה". לגישת המבקש, העובדה שתקינות המכשיר לא הוכחה באמצעות הצגת תעודת עובד ציבור ושלילת זכותו של המבקש לחקור את עורך התעודה, מהוות עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי".

דין והכרעה

9. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלא אם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית, או שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה (רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (27.3.2018)).

בעניינינו, טענתו של המבקש אינה מעלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית כאמור. הטענה הועלתה ונדונה בפני בית משפט קמא ונדחתה. כמו כן, לא מצאתי כי בנסיבות עניינינו קיימים שיקולי צדק ייחודיים או חשש ממשי מפני עיוות דינו של המבקש. מטעמים אלה בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

10. בפרט, מקובלת עליו קביעתו של בית משפט קמא שלפיה העלאת הטענה בדבר אי תקינות מכשיר ה"דבורה" לראשונה בפני ערכאת הערעור מהווה שינוי חזית עובדתי שיגרור את ניהול ההליך מחדש בפני ערכאת הערעור, ולכן אין לאפשרו (וראו רע"פ 229/12 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (16.10.2012)).

11. באשר להצעתו של בית משפט קמא להגשת תעודת עובד ציבור לעניין התקינות התקופתית, אני סבור כי בבסיס ההצעה עמד הרצון לאפשר התמודדות עם טענתו החדשה של המבקש לפני משורת הדין, תוך צמצום מידת הפגיעה בעקרון שלפיו לא ניתן לנהל את ההליך המשפטי מחדש בפני ערכאת הערעור (ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 167 (31.12.08)).

אף שלטעמי ניתן היה להשיג את התכלית האמורה גם באמצעות מתן אפשרות למערער לחקור את עורך המסמך וחיובו בהוצאות החקירה – לו הייתה מתבררת כקנטרנית – מכח סעיף 26(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, לא מצאתי כי בנסיבות העניין בחירתו של בית משפט קמא יצרה עיוות דין, וודאי לא באופן שיש בו כדי להצדיק ערעור "בגלגול שלישי".

12. לגופו של עניין, הרשעת המבקש בוססה על ראיות משמעותיות נוספות, ובכללן ממצאי המהימנות בדבר עדותו ועדות השוטר; זיכרון הדברים להפעלת המכשיר, אשר ממנו עלה כי נערכו כל הבדיקות הדרושות בתחילת המשמרת ובסיומה; וכן הצהרתו של המבקש בפני השוטר לאחר ביצוע העבירה כי "נסע בין 120 ל-130 קמ"ש". לנוכח ראיות אלו, אני סבור כי בטענת המבקש, גם לו הייתה מצדיקה דיון בפני בית משפט זה, יש כדי להשפיע על הכרעת הדין.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ח (11.4.2018).

ש ו פ ט